

İLETİŞİM: HAKİKATİN SESİ

Muharrem BALCI

14 Haziran 2026

İnsan,
bir söz kadar insandır bazen,
bir selâm kadar,
bir "seni anlıyorum"
cümlesi kadar.

Çoğaldı sesler.
Meydanlar doldu,
ekranlar büyüdü,
parmaklar konuşmaya başladı,
Nedense gönüller sustu.

Herkes anlatıyor kendini,
kimse anlamıyor ötekini.
Herkes konuşuyor,
hakikat susuyor.
Ve insan,
kalabalıkların ortasında
yalnızlığını çoğaltıyor.

Oysa iletişim,
sadece kelimelerin yolculuğu değildir.
Bir vicdandan diğerine
emanet taşımaktır.
Bir yürekte yanan ışığı
karanlıkta kalmış başka bir yüreğe ulaştırmaktır.

Hakikat olmadan
iletişim,
rotasını kaybetmiş gemidir.

Rüzgârı çoktur,
yolu yoktur.
Gürültüsü vardır,
istikameti yoktur.

Bugün
algılar hakikatin önüne geçiyor.
Görüntüler gerçeğin yerine oturuyor.
Sanal kalabalıklar,
gerçek yalnızlıklar üretiyor.

Ve insan,
kendi yaptığı duvarların içinde
kendine yabancılaşıyor.

Bir zamanlar
çınar altlarında konuşulurdu memleket.
Sabahçı kahvelerinde
hükümetler kurulur,
adâlet aranırdı.
Şimdi milyonlar aynı anda konuşuyor;
fakat birbirine ulaşamıyor.

Çünkü iletişim,
aynı cümleyi kurmak değil,
aynı acıya dokunabilmektir.
Aynı sevinci paylaşabilmektir.
Bir yetimin sessizliğini duyabilmektir.

Hak aramak da iletişimdir.
Mazlumun sesine ses olmak.
Bağımlılık üreten düzenlere
itiraz etmektir.
İnsanı tüketen çarklara karşı
insanı savunmaktır.

Çünkü söz,
sadece ses değildir.
Söz,
adâletin ilk adımıdır.
Hakikatin evidir.
Vicdanın aynasıdır.

Kur'an,
güzel sözü
kökü yerde,
dalları gökte olan ağaca benzetir.

Demek ki söz,
toprağa tutunmalı önce.
Hakikate.
Merhamete.
Adaletle.
Sonra yükselmeli göklere.
İnsanı büyötmeli.
Toplumu onarmalı.
Medeniyet kurmalı.

İnsan,
ilişkiler ağı içinde yaratıldı.
Bir anneye bağı geldi dünyaya.
Bir topluma emanet edildi.
Bir tabiatın içine bırakıldı.
Ve sonunda
Rabbine doğru yürümeye başladı.

İnsanın insanla,
insanın tabiatla,
insanın Allah ile ilişkisi...
İşte bütün iletişim,
bu üç büyük emaneti koruyabilme sanatıdır.

Bir gün
g   sahipleri susacak,
algılar dağılacak,
ekranlar kararacak.
Geriye yalnızca
hakikat için söylenmiş sözler kalacak.
O gün anlaşılacak:
İletişim,
konuşmak değilmiş.
Hakikate sadakatmi .
İnsana vefa imiş.
Adalette  ahitlikmi .

Ve belki o gün,
yeniden öğreneceėiz;
birbirimizi duymayı,
birbirimizi anlamayı,
birbirimizi sevmeyi.

Çünkü insan,
ancak anlaşıldığı zaman var olur.
Ve hakikat,
ancak paylaşıldığı zaman çoğalır.